

[Ministeren for offentlige arbejder.]

organ med ansvar for domstolene. Men vil man endelig anlægge en „parts“-betragtning, må der vel indrømmes også den anden side passende hensyn. Når det tages i betragtning, at lovgivningsmagten anser stærkstrømsanlæg for så betydningsfulde for samfundet, at der er tilvejebragt en generel ekspropriationshjemmel til gennemførelse af disse anlæg, må man vel i hvert fald indrømme selskabet berettigelsen af en vis forhåndsforventning om, at denne hjemmel ville blive benyttet, hvis det skulle vise sig nødvendigt for at gennemføre dette store projekt, hvori flere lande er interesseret. I hvert fald synes elektricitetselskabet og de forsyningsinteresser, som det repræsenterer, med rette at kunne beklage sig, hvis en ikke af myndighedernes behandling af sagen foranlediget udsættelse af denne vil medføre en risiko for, at der påføres selskabet en betydelig udgiftsforøgelse eller tekniske vanskeligheder. Jeg tror, der må tillægges en sådan indsigelse særlig vægt, når anmodningen om yderligere udsættelse fremsættes på et tidspunkt, hvor sagen er nær sin afslutning, omend jeg naturligvis meget vel forstår de taktiske hensyn, som fører til at fremsætte en anmodning af denne art på et så sent stadium af sagen som muligt.

Det kan tænkes, at ministeriets og regeringens undersøgelser og overvejelser i denne sag kommer til at trække noget længere ud end forudset. Skulle dette give tidsmæssig mulighed for, uden at der derved bevirkes nogen særlig forsinkelse, at give lodsejernes advokat lejlighed til det ønskede dokumentgennemsyn, vil jeg uanset de principielle betæneligheder, som jeg som nævnt finder forbundet dermed, imødekomme ønsket. Der må i så fald fastsættes en frist for afgivelse af en eventuel skriftlig udtalelse, en frist, som nødvendigvis må blive ret kort.

For en ordens skyld skal jeg tilføje, at jeg selvfølgelig intet har imod efter anmodning at tage en samtale med de protesterende lodsejere eller deres advokat.

Af *Herluf Rasmussen* til udenrigsministeren (15. august 1964):

„Har ministeren kommentarer at fremsætte i anledning af de seneste oplysninger om årsagen til episoderne i Tonkinbugten?“

Udenrigsminister *Per Hækkerups* svar (21. august 1964):

Ifølge den amerikanske fremstilling af handlingsforløbet for episoden for nylig i Tonkinbugten blev enheder af den 7. amerikanske flåde, der befandt sig på patruljetjeneste i internationalt farvand, først den 2. og igen den 4. august angrebet af nordvietnamesiske motortorpedobåde. Sidstnævnte angreb udløste et amerikansk luftbombardement af flådebaser i Nordvietnam. Gengældelsesaktionen blev af præsident Johnson betegnet som „begrænset“ og „passende“, idet præsidenten samtidig forsikrede om, at USA ikke tilsigtede en udvidelse af krigen i Sydøstasien.

Fra officiel nordvietnamesisk side er det blevet hævdet, at angrebene på de amerikanske marinefartøjer ikke havde fundet sted, men var blevet konstrueret af USA for at retfærdiggøre aktionen mod de nordvietnamesiske baser, der på baggrund af nederlagene i Sydvietnam skulle tjene som påskud for en udvidelse af krigen til nordvietnamesisk territorium.

Jeg ser mig ikke på basis heraf og på grundlag af de senere fremkomne teorier i stand til at fremsætte kommentarer til belysning af de bag episoden liggende årsager.

Af *Vivike* til ministeren for Grønland (24. august 1964):

„Agter ministeren at foretage sig noget for beboerne på de steder i Kangatsiak kommune, der ikke har fornødent brændsel og nødforsyninger til vinteren?“

Jeg tænker på Grønlandspostens oplysninger om Qeqartarsuatsiaq og Ivnalik.